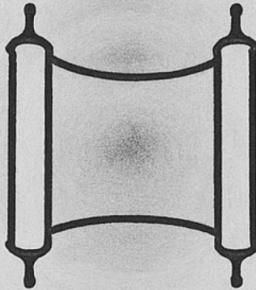

בס"ד

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayechi

Dedicated To:

ר' נחום אהרון & חייה
לייטש קאואויסקי

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

מashiachot lail v'yom gimmel parshat vayechi, usherah be'tebah (yihpach le'sh'mah), v'shabat parshat vayechi, yud tebhah
שנת חמשת אלפים שבע מאות חמישים ושתים.

From the talks of the night and day, the third day of Parashat Vayechi, the Fast of the Tenth of Tevet (which will be transformed into joy), and Shabbat, Parashat Vayechi, the fourteenth of Tevet, the Hebrew year five thousand seven hundred fifty-two [1991–1992].

Introduction

Rabbi Menachem Mendel Schneerson (1902–1994), known as the Lubavitcher Rebbe, served as the seventh leader of Chabad-Lubavitch and articulated a comprehensive vision of Torah, redemption, and lived Jewish purpose in the final generation before the geulah. In this maamar, delivered from the talks of the night and day of the third day of Parashat Vayechi, the Fast of the Tenth of Tevet, and Shabbat Parashat Vayechi, the fourteenth of Tevet, in the Hebrew year five thousand seven hundred fifty-two [1991–1992], the Rebbe weaves together the themes of Vayechi, the fast of Asarah b'Tevet, and the inner mechanics of exile and redemption to show how the very beginning of destruction already contains the seed and structure of the ultimate and eternal rebuilding.

(א)

A. Parashat Vayechi is the conclusion and seal of the first book, also in superiority and importance, of the Five Books of the Torah, the Book of Bereishit, also meaning “beginning” or “head,” which is called the Book of the Upright, the book of Abraham, Isaac, and Jacob, who are called upright ones.

“The deeds of the fathers are a sign for the children,” which constitutes instruction and a giving of strength for the totality of the service of the children, all the children of Israel, which begins with “These are the names of the children of Israel” (Exodus 1:1) and continues throughout all four books that follow, and throughout all twenty-four holy books of Torah, Prophets, and Writings, until the Book of Chronicles, recounting the days of the children of Israel until the end of all generations.

There is an emphasis in the name and the content of the parashah in which the first book of the Torah is concluded and sealed.

פרשת ויהי היא סיום וחותם ספר הראשונים, גם במעלה ותחייבות, דהיינו חומשי תורה, ספר בראשית, גם מלשון ראש, הנקרא ספר היישר, ספר אברם יצחק ויעקב שנקרו ישרים

מעשיה אבות סימן לבנים (בראשית ר'ה), שמהנה הוראה ותנית כת לכללות עכבות הבנים, כל בני ישראל, שמתהילה בזאת שמות בני ישראל (שם א:א), ונמשכת בכל ארבעת הספרים של אחרי זה, ובכל עשרים וארבעה ספרי קדש בתורה נביאים וכתובים, עד לדברי הימים, דברי ימי בני ישראל עד סוף כל הדורות

ומdryash בשםה ובתנה של הפרקשה שבאה מפסיקים וחותמים את הספר הראשון שבתורה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

The name of the parashah, "Vayechi Jacob," for since Jacob is the chosen of the fathers, the life of Jacob constitutes the totality of the Book of the Upright, the book of Abraham, Isaac, and Jacob, and through him all the matters of the fathers in the Book of the Upright are drawn down to all the children of Israel.

The drawing down itself is in a manner of directness, "the upright behold His countenance" (Psalms 11:7), until the state and condition of "Vayechi Jacob" is effected in all the children of Israel until the end of all generations.

The content of the parashah is Jacob's blessing to his sons, and before this also his blessing to the sons of Joseph, Ephraim and Manasseh, "like Reuben and Simeon they shall be to Me" (Genesis 48:5).

This is a drawing down, for "blessing" is an expression of drawing down, of the matters of Jacob to all his sons, the twelve tribes, who include all the children of Israel until the end of all generations.

And in the wording of our Sages of blessed memory: "Jacob our father did not die; just as his offspring are alive, so too he is alive" (Taanit 5b).

This means that the life of Jacob is eternal life, through this that it is drawn down within his offspring and the offspring of his offspring until the end of all generations.

"His offspring are alive," meaning true life, through the enduring existence of the moon, the lunar permanence, of the month of Tevet, in complete fullness.

That is, the moon of the month of Tevet is found in its full completeness, including and together with the completeness of the Fast of the Tenth of Tevet, as will be explained further on.

(ב)

By prefacing with an explanation of the unique matter of the Fast of the Tenth of Tevet:

שם הפרשה, ויחי יעקב, שפינו שישקב הוא בחר
האבות, מכיון מתי יעקב את סך הכל בספר הישר
ספר אברהם יצחק ויעקב, ועל ידו נמשכים לכל
בני ישראל כל ענני האבות שבספר הישר

וההמשכה עצמה היא באפ"ן דישר יחו זגינו פגימיו
(תהלים י"א:ז), עד שנעלה המעד ומצב דוחי
יעקב אצל כל בני ישראל עד סוף כל הדורות

ותכו הפרשה, ברפת יעקב לבניו, ולפניהם זה גם
ברפתו לבני יוסף, אפרים ומנשה, קרואבו ושמעו
יהיו לי (בראשית מ"ח).

המשכה, שברכה היא מלשון המשכה, ענני יעקב
לכל בניו, שניהם עשר השבטים, שכולים את כל
בני ישראל עד סוף כל הדורות

ובלשונו חכמינו זכרונם לברכה: יעקב אבינו לא מת
(מה זרע בחיים אף הוא בחיים) (מענית ה' ע"ב).

שחי יעקב הם חיים נצחים, על-ידי זה שנמשכים
אצל זרעו וזרע זרעו עד סוף כל הדורות

זרעו בחיים, חיים אמתיים, על-ידי כי קיימת סיברא
זהות טבת באשלמותא

נמצאת כלבנה זהות טבת בשלמותה, כולל ובמידה
השלמות דעשרה בטבת, קדלקמן

ובהקדם באור עננו המiquid של עשרה בטבת:

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

On the Tenth of Tevet, one of the four fasts whose obligation is by enactment of the Scribes, there is a stringency relative to the other fasts.

This is so even in comparison to the Ninth of Av, whose night is like its day, unlike the other fasts instituted by the Scribes, which apply only during the day and not at night.

It is comparable to the fast of Yom Kippur, whose obligation is from the Torah, in that even if it were to fall on Shabbat, it could not be postponed to another day.

This refers to the period when months were sanctified based on eyewitness testimony, including a span of time after the destruction, when there was an authorized court that sanctified based on sighting.

The reason is because it is stated regarding it, "on this very day," as with Yom Kippur.

It may be explained as follows: the four fasts were established because of four events connected with the destruction, which occurred in sequence.

In order of the events: on the Tenth of Tevet, the king of Babylon laid siege to Jerusalem;

On the Seventeenth of Tammuz, Jerusalem was breached;

On the Ninth of Av, the Temple was destroyed, both the First and the Second;

And on the Third of Tishrei, Gedaliah son of Achikam was killed, and the remaining ember of Israel was extinguished.

Since on the Tenth of Tevet was the beginning of the entire chain of events of the destruction, the beginning has greater force regarding what follows, and at times even regarding the conclusion.

Therefore, it has greater stringency than the other fasts associated with the continuation and conclusion of the destruction.

From this we also understand regarding the positive element of the fasts, that the Tenth of Tevet is the beginning and opening of the positive element found in all the fasts.

בעשרה בטבח, אחד מ"הצומות שחייבם מדברי סופרים, ישנו חומר לגבי שאר הצומות.

ואפלו לגבי תעשה באב שלילו ביום, כלל כשר הצומות שדברי סופרים שלהם רק ביום ולא בלילה.

בדגמת הצום ביום הכהפורים שחייבם מן הטבח, שאפלו היה כל בשבת לא היו יכולין לzechot ליום אחר.

בזמן שעשו מקדשין על-פי קראיה, כולל גם מישם זמו לאחורי חרבון, כשהיה בית דין סמוך שעשו מקדשין על-פי קראיה.

מן נאמר בו בעצם היום הזה, כמו ביום הכהפורים.

ニיש לומר ההסברה בזזה: ד' הצומות נקבעו בגין ד' מאירועות הקשורות עם חרבון שארכו בהמשך זה לה.

ועל סדר הנסיבות: בעשרה בטבח, סמוך מלך בכל על ירושלים והביה במצרים.

בשבעה עשר בתמוז, הקעה ירושלים.

בתעשה באב, חרב הביה בראשונה ובשנית.

ובשלישי בתשרי, נברג גודלה בו אחיקם ונכבהה גחלת ישראל הנסarraה.

וכיוון שבעשרה בטבח קומה התחלה כל המשך מאירועות של חרבון, ובמהלכה יש תקף גדול יותר לגביה ההמשך שלאחורי זה.

לכן יש בו חומר גדול יותר מאשר הצומות הקשורות עם המשך וסוף חרבון.

ומזה מוכן גם בוגע לענינו הטוב שמצוות, שערעה בטבת הוא ההמתלה והפתיחה להענינו הטוב שבקכל הצומות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

Therefore it possesses this in even greater measure and strength than the other fasts, including the Ninth of Av, on which Mashiach our righteous one was born, the beginning of the redemption.

This follows the principle that every opening of a new matter in holiness has unique strength.

(ג)

Explanation of the matter: a fast day is, in the wording of Scripture, “a day of favor unto the Lord” (Isaiah 49:8). As explained by Rabbeinu the Elder in Iggeret HaTeshuvah, the desired fast is a “day of favor,” an “auspicious time,” regarding repentance.

Through repentance the destruction and exile are nullified and redemption is brought. “Israel are redeemed only through repentance,” and “the Torah has already promised that Israel will ultimately repent, and immediately they are redeemed” (Sanhedrin 97b; Rambam, Laws of Repentance 7:5).

This intention of the fast, repentance that nullifies destruction and exile and brings redemption, is emphasized on the Tenth of Tevet more than on the other fasts.

When the king of Babylon laid siege to Jerusalem, he had not yet struck Jerusalem itself, neither its houses nor, certainly, the primary House, the Holy Temple.

He had not even breached the wall that surrounds and protects Jerusalem; the wall remained complete, and the king of Babylon remained outside it.

Unlike the later events for which the other fasts were established, here the very fact that he encircled the wall and imposed a siege, with no exit and no entry, was itself an undesirable matter warranting a fast.

The intent of this event, a siege alone without harming Jerusalem itself, not even its wall, was to arouse Israel to immediate repentance.

שָׁלֹכוּ בְּרִי זֶה בְּנִיתֶר שָׁאַת וּכְתַר עַז מִבְשָׁאַר הַצּוּמוֹת,
כָּלֶל גַּם תְּשִׁיעָה בְּאַב שְׁבוֹ נוֹלֵד מִשִּׁיחַ אֶלְקָנָנוּ,
הַתְּחִלָּת הַגָּאֵלָה

כְּבָכָל פְּמִיחַת דָּבָר חֲדָשׁ בְּעַנְיִינִי קָדְשָׁה

וּבְאֹור הַעֲנָנוּ: יוֹם הַתְּעִנִית הָוּא (כָּלְשׂוֹן הַפְּתֻוחָה) יּוֹם
רְצֹוֹן לְהִי (יִשְׁעָיו מ"ט:ח), כַּפִּי שְׁמַבָּאָר רְבָנוּ כָּלָן
בְּאָגָרָה הַתְּשֻׁוָּה שְׁהַצּוֹם הַנְּרָצָה הָוּא יְמֵן רְצֹוֹן, עַת
רְצֹוֹן

בְּנוֹגָעַ לְעַנְיוֹן הַתְּשֻׁוָּה, שָׁעַל זֶה מִבְטָלִים הַקְּרָפָן
וְהַגְּלָוֹת וְמַבְיאִים הַגָּאֵלָה, אֵין יִשְׂרָאֵל נְגַאָלִין אֶלָּא
בְּתְּשֻׁוָּה, וְכָבֵר הַבְּטִיחָה תֹּורַה שְׁפָרָה יִשְׂרָאֵל לְעַשּׂוֹת
תְּשִׁיבָה וּמִידָּה הַנְּגַאָלִין (סנהדרין צ"ז ע"ב; רמ"מ
הַלְלוֹת תְּשׁוּבָה זֶה).

וְעַנְיוֹן זוּ הַמְּרַגְשׁ בְּעַשְׂרָה בְּטֻבָּה יוֹתֵר מִבְשָׁאַר
הַצּוּמוֹת

כְּפָשָׂטָה מֶלֶךְ בְּכָל עַל יְרוֹשָׁלָם וְהַבִּיאָה בְּמִצּוֹר, עַדְיוֹן
לֹא פָגַע בַּיְרוֹשָׁלָם עַצְמָה, בְּהַבְּתִים שְׁבָה, וּבְקוֹדָאי לֹא
בְּבִית הַמִּקְדָּשׁ

וְאַפְלָוּ לֹא בְּחוֹמָה שְׁמַקִּיפהּ וְמַגְנָה עַל יְרוֹשָׁלָם, שְׁגָם
הַחוֹמָה הִיְתָה בְּשִׁלְמוֹתָה, וֶמֶלֶךְ בְּכָל נְשָׁאָר מִחוֹזָה
לְהַחֲזִיקָה

מַה-יָּשָׁאֵזְכָו בְּמַאֲרֻעָות שְׁלָאָחָרִידִזָה. אֶלָּא שְׁעַצְם
הַעֲרָבָה שְׁהַקִּיר אֶת הַחוֹמָה וְעַשָּׂה מִצּוֹר עַל יְרוֹשָׁלָם,
בְּאֶפְןָ שְׁאַיִן יוֹצֵא וְאַיִן בָּא, הוּא עַנְיוֹן בְּלִתִּי רְצִוי עַד
לְקִבּוּת פְּעֻנִית

וְהַפְּנִינה בְּמַאֲרָעָה, מִצּוֹר עַל יְרוֹשָׁלָם מִבְּלִי לְפָגּוֹעַ
בַּיְרוֹשָׁלָם עַצְמָה וְאַפְלָוּ לֹא בְּחוֹמָת יְרוֹשָׁלָם, קִוָתָה
לְעֹזֶר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְשֻׁוב בְּתְּשֻׁוָּה מִידָּה

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

Through this, the undesirable matter would be nullified from its outset, and consequently the chain of undesirable events of destruction and exile would not ensue.

It follows that on the Tenth of Tevet the “auspicious time” for repentance is emphasized more than on the other fasts.

For there was no actual destruction, since even the wall of Jerusalem remained intact; rather, a matter intended to arouse repentance so that Jerusalem and the Holy Temple would remain complete.

(ד)

It may be further explained regarding the unique character of the Fast of the Tenth of Tevet, both with respect to the beginning of the destruction of the Holy Temple and, primarily, with respect to the beginning of the redemption and the building of the Holy Temple.

Regarding the siege of Jerusalem on the Tenth of Tevet, we find in the prophecy of Ezekiel: “Take for yourself an iron pan and set it as an iron wall between you and the city... and it shall be in siege... it is a sign to the House of Israel” (Ezekiel 4:3).

It may be said that the sign of the siege by means of iron alludes also to the destruction of the Holy Temple, for iron is excluded from the Temple.

As it is written: “And the House, when it was built, was built of whole stone... and hammer and axe, any iron tool, was not heard in the House while it was being built” (I Kings 6:7).

For iron is associated with destruction of the Temple, as stated in the Midrash: “And this is the offering... gold and silver and copper,” but iron is not written there, neither in the Tabernacle nor in the Temple, because Edom is compared to iron, and they destroyed the Temple.

The rectification of this is through iron of holiness. Our Sages said: “Any Torah scholar who is not firm like iron is not a Torah scholar,” as it is written: “A land whose stones are iron,” do not read “its stones” but “its builders” (Ta'anit 7a).

שעל-ידי זה יתבטל הענין הבלתי רצוי מתחלה
ובמילא לא יבוא מזה המשך האירועים הבלתי
רצויים דהכרנו והגלו.

הארץ ונמצא, שבעשרה בטבת מזש העת רצון
בנוגע לעובdot התשובה יותר מвшאר הטעניות.

כינו שילא היה בו קרבן פועל, שהרי גם חומר
ירושלים נשarra בשלמותה, כי אם זכר לעזר
לתשובה, ועל-ידי זה ישארו ירושלים ובית
המקדש בשלמות.

ויש להוסיף בבואר ענונם היחיד של עשרה בטבת –
הו בוגע להתקלה קרבן דבית-המקדש והו ובuckar
בוגע להתקלה (האלה ו) בגין בית-המקדש

בוגע להפוצר על ירושלים (בעשרה בטבת) מאיינו
בנובאות יחזקאל ואלה מה קרבן מחתה ברזל ונחתה
אותה קיר ברזל בינה ובון קער גוי והיתה בפוצור
גוי אותן היא לבית ישראל

ויש לומר, שבחסינן להפוצר על-ידי ברזל נרמו גם
קרבן בית-המקדש – כי, ברזל מושל
בבית-המקדש.

כמו שפתוח והביה בהבנתו אבן שלמה גוי ומקובות
ותגריז כל kali ברזל לא נשמע בפייה בהבנתו

כינו שישיך לקרבן בית-המקדש, קראייתא במקרא
זו את המרומה גוי זהב וכסף ונחתת .. אבל ברזל אין
כתוב פאן לא במשכן ולא במקדש לאה שנמשל בו
אדום שחריבו בית-המקדש

ו��תו לזה על-ידי ברזל דקה. אמרו חכמיינו זיל
כל פלמיד-חכם שאינו קשה בברזל אין
פלמיד-חכם .. דקתייב הארץ אשר אבניהם ברזל
אל-תקרי אבניהם אלא בוניה

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

This is the positive aspect of “stiff-neckedness,” the strength and firmness, iron, of the essence of the soul, by which the iron of the opposite side, the hardness of the evil inclination, is nullified.

This is especially connected to the Tenth of Tevet, for the intent of the siege, a siege alone without harming even the wall of Jerusalem, was to arouse repentance so that the wall of Jerusalem would remain complete.

In Divine service this is guarding the integrity of the Torah, “I am a wall, this is Torah,” with the strength and firmness of iron of holiness; its stones, meaning its builders, Torah scholars, are iron.

Moreover, even the intent and ultimate purpose of the chain of events from the siege until the iron acted in the destruction, due to the lack of repentance, is that there be complete iron of holiness in the building of the Third Temple.

It is stated in the Midrash that “gold, silver, and copper” correspond to the three Patriarchs: gold is Abraham, silver is Isaac, and copper is Jacob.

And according to what is known, that the Temples correspond to Abraham, Isaac, and Jacob: Abraham, of whom it is written “mountain”; Isaac, of whom it is written “field”; Jacob, who called it “house.”

It may be said that gold, silver, and copper correspond to the three Temples: gold to the First Temple, silver to the Second Temple, and copper to the Third Temple.

The explanation is that through Jacob, whose matter is Torah, there is also the refinement of “copper,” from the term “serpent,” the primordial serpent, which is the realm of the husk, whose refinement is through copper of holiness.

Its primary realization and completeness are in the Third Temple, corresponding to Jacob.

שֶׁזֶהוּ עַנְנָן דָקָשָׁה עַרְפָּה לְמַעְלִיוֹתָה, הַחַק וְהַתְּקָרָב
(ברזל) וְעַצְם הַנְּשָׁמָה, שְׁעַלְיִידִי זֶה מַבְטָלִים הַבָּרֶזֶל
דָלַעַת זֶה שֶׁהָא הַיְצָרָה-הַרְעָ

וְעַנְנָנוּ זֶה שִׁיחָ בָמִיחָד לְעַשְׂרָה בְּטַבַּת – כִי, כִּי
הַמְצָר מַצּוֹר בָּלְבָד לֹא פָגִיעָה אַפְלוּ בְּחִזְמָת
יְרוֹשָׁלָם קִיְתָה לְעֹזֶר עַל הַתְּשֻׁבָּה כִּי שֶׁגַם חָמָת
גְּרוֹשָׁלָם פְּשָׁאָר וְתָהָה בְּשָׁלָמוֹתָה

וְעַנְנָנוּ בְּעַבּוֹדָת הִ – הַשְׁמִירָה עַל שְׁלָמוֹת הַתּוֹרָה,
אַנְיָ חָמָת זוּ תּוֹרָה, בָאָנוּ שֶׁל חַזְקָה וְתְּקָרָב זְבָרֶזֶל
דָקָשָׁה, אַבְגָנִיק בּוֹנִיק פְּלָמִידִי חַכְמָמִים בְּרֶזֶל

וַיִּתְרַח מֵזֶה שֶׁגַם הַפּוֹנֶה וְהַתְּכִלָּת בְּהַמְשָׁך הַמְאָרָעוֹת
דְּמַחְצָר עַד לְפָעָלָת הַבָּרֶזֶל בְּקָרְבָּן בֵּית-הַמְּקָדֵשׁ כִּי
שְׁלִא עַשׂוּ תְּשֻׁבָּה כִּי הִיא כִּי שְׁתְּהִיה שְׁלָמוֹת
הַבָּרֶזֶל דָקָשָׁה בְּבָנָנוּ בֵּית-הַמְּקָדֵשׁ הַשְּׁלִיְישִׁי

אַיִתָה בְּמַקְרֵשׁ שְׁזָהָב וּכְסָף וְנַחֲשָׁת הַם כְּנַגְד גִּי
הַאֲבָוֹת אַבְרָהָם יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב – זָהָב זוּ אַבְרָהָם, כְּסָף
זוּ יַעֲקֹב, וְנַחֲשָׁת זוּ יַעֲקֹב

וְעַלְפִי הַדּוֹעָה שֶׁגַם בְּתִי מַקְדָשׁוֹת הַם כְּנַגְד אַבְרָהָם
יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב, אַבְרָהָם שְׁחַחוֹב בּוּ הָר, יַעֲקֹב שְׁשַׁבְתּוֹב
בּוּ שְׂדָה, יַעֲקֹב שְׁקָרָאוּ בֵּית.

יִשׁ לְזֹרֶר, שְׁזָהָב וּכְסָף וְנַחֲשָׁת הַם כְּנַגְד גִּי בְּתִי
מַקְדָשׁוֹת: זָהָב כְּנַגְד בֵּית רַאשׁוֹן, כְּסָף כְּנַגְד בֵּית שְׁנִי,
וְנַחֲשָׁת כְּנַגְד בֵּית שְׁלִיְישִׁי.

וְהַסְּפָרָה בָּזָה, שְׁעַלְיִידִי יַעֲקֹב שְׁעַנְנָנוּ תּוֹרָה, נַעֲשָׂה
גַם הַפְּרוֹר שֶׁל נַחֲשָׁת, מַלְשָׁן נַחֲשָׁת הַקְּרָמוֹנִי, שֶׁהָא
עַנְנָן חַלְפָה, שְׁבָרוֹר עַלְיִידִי נַחֲשָׁת דָקָשָׁה

שְׁעַקְרָוּ וְשְׁלָמוֹת בֵּית-הַמְּקָדֵשׁ הַשְּׁלִיְישִׁי כְּנַגְד יַעֲקֹב.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

It may be added that “copper” also alludes to the state of exile after the destruction of the Second Temple, whereas the completeness of the Third Temple is hinted in the refinement of “iron” of the opposite side, refined also from copper, through which one arrives at iron of holiness.

Gold, silver, and copper are in descending order: gold is the most praiseworthy, silver is below gold, and copper is below silver.

This is also hinted in their acronyms: gold means “this one gives when healthy”; silver means “when there is danger of fear”; copper means “the giving of a sick person who says, give.”

Accordingly, gold points to the Tabernacle and the First Temple which were complete; silver points to the Second Temple which lacked five things; copper points to the state of exile.

Because of the lack of the Temple, Israel are like a sick person who says “give,” requesting from the Holy One, blessed be He, to give the Third Temple, in ultimate completeness, “The Sanctuary, O Lord, that Your hands established” (Exodus 15:17), an eternal House with no destruction after it.

It may be said that the eternal quality of the Third Temple is alluded to in the strength and firmness of iron of holiness.

(ה)

In the style of the teachings of Kabbalah and Chassidut: it is known that “iron” is an acronym for Bilhah, Rachel, Zilpah, Leah, the four wives of Jacob, who are the mothers of the twelve tribes.

Corresponding to them there are also four aspects in the feminine side of the kelipah, as it is written, “Og’s bed was a bed of iron,” which stand in opposition to the four holy Matriarchs.

Furthermore, the order of the four Matriarchs within “iron,” Bilhah before Rachel and Zilpah before Leah, a maid servant before her mistress, reflects the opposite order.

ויש להוסיף, שבונחשת רומו גם על המעד ומצב דזמו הגלות, ואלו השלמות זבית-המקdash השלישי מרמזות בברור רביעיל דלעתה זה, שלמטה גם מנהשת, שעלי-ידי-זה באים להשלמות רביעיל דקדרש.

זקב וכסף ונחשת הם בסדר זמלמעלה לאמה, שזקב הוא המשבח ביותר, כסף למטה מזקב, ונחשת למטה גם מכסף.

ומרמז גם בראשי תבות שלם: זקב ראי תבות זהה זו הנטמן בריא, ספר ראי תבות כספי סקנת פחד, ונחשת ראי תבות נתינת חולה שאמר לנו.

ועל-פי-זה יש לומר, שזקב מורה על המשכן ובית ראשון שהוא בשלמות, וכסף מורה על בית שני שחסרי בו חמשה דברים, ונחשת מורה על המעד. ומצב דזמן הגלות.

שבגיל הפסרונו זבית-המקdash נעשים בני-ישראל במעמד ומצב של חולה שאומר לנו, שתהא הקשה מהקדוש-ברוך-הוא לפנו את בית-המקdash השלישי שיהינה בתקלית בשלמות, מקודש אדני כוננו ידיך, בנו נצחי שאנו אתריו קרבן.

ויש לומר, שפעלת הנזחית זבית-המקdash השלישי מראשת-תבות בלה רחל זלפה לאה, ד' נשי יעקב.

ובאגנו דתורת הקבלה והחסידות: ידוע רביעיל ראי-תבות בלה רחל זלפה לאה, ד' נשי יעקב. מהו קאהות דיבר השבעים.

וכגון יש ד' בוחנות בנו-קברא דקלפה, כמו-שכחות בעוג ערשו ערש ברעיל (דברים ג:י"א), מהו קלהמת זה זד' קאהות שבקערשה.

ולהוסיף, ש גם סדרן של ד' קאהות שבברזל, בלה לפני רחל זלפה לפני לאה, שפה לפני גברת, הוא הסדר דלעתה זה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

As it is written, “A maid servant when she inherits her mistress,” and it may be said that even in holiness there is such an order of “iron,” maid servant before mistress, in a positive sense.

This is prefaced by the superiority of the Matriarchs over the Patriarchs, as it is written regarding Abraham, “All that Sarah tells you, listen to her voice,” for Abraham was secondary to Sarah in prophecy.

This parallels the future state in which “a woman will encompass a man,” “a woman of valor is the crown of her husband,” when the sefirah of Malchut will ascend above all the sefirot.

This is “the end of action first in thought,” something of which existed among the Patriarchs, as the Sages said that three were given a taste of the World to Come in this world.

As our Sages said, Abraham, Isaac, and Jacob were granted such a taste, about whom it is said “with everything, from everything, everything.”

Similarly, regarding the elevation of the maid servants relative to the mistresses, Bilhah before Rachel and Zilpah before Leah.

As it is written of Rachel that she gave her maid servant Bilhah to Jacob and said, “I too shall be built from her,” for the Matriarchs are Malchut of Atzilut.

The maid servants are Malchut in its descent into Beriah, Yetzirah, and Asiyah, about which it is said, “The stone rejected by the builders became the cornerstone.”

Although the Patriarchs initially recoiled from such descent, nevertheless precisely through marriage to the maid servants the building and elevation of Malchut reached complete perfection.

This is “a maid servant who inherits her mistress” in the positive sense.

In this manner one may also explain regarding the Holy Temple:

שפחה כי תירש גברטה (משל ל:כ"ג), ויש לו מ' ש' גם בקנשיה יישנו כסוך דברzel, שפחה לפני גברטה למעליותא.

ובכן גם מעלה האמהות לגבי האבות, כמו שכתוב באברם כל אשר תאמר אלה שורה שמע בקהל (בראשית כ"א:י"ב), שהיה אברם טלית לשורה בקבואה.

על-זרק ובוגמת המעד ומצב דלעתיד לבוא שנתקבה תסובב גבר (ירמיהו ל"א:כ"א), אשת חיל עטרת בעלה (משל י"ב:ד).

שספירת המלכות תעללה למעלה מכל הספירות, סוף מעשה במחשבה תחלה, שמעין זה היה אצל האבות.

במאמר חכמיינו זיל שלשה הטעימן הקדוש-ברוך-הוא בעולס-הזה מעין העולס-ההא (בבא בתרא ט"ז ע"ב), שנאמר בם לפל מכל כל,

ועל-זרק-זה בנווגע למעלה השפחות לגבי הגבירות, בלהה לפני רחל וזלפה לפני לאה.

כמו שכתוב ברכח שלגננה שפחטה בלהה ליעקב ואבנה גם אני מאננה (בראשית ל:ג), שהאמהות הן בקבינת מלכות דאצילות.

והשפחות הן בקבינת מלכות ביריך להבראה-יאירה, עשיה, ועל-זה נאמר אבון מאסו הבונים קיתה לראש פנה (תהלים קי"ח:כ"ב).

שהאבות שבונים המלכות על-ידי נושאיהם עם האמהות לא רצוי לשא השפחות, וא-על-פיכך דוקא על-ידי נושאיהם עם השפחות נעשה בונן. מעלה המלכות בתקלית השלימות.

שפחה כי תירש גברטה למעליותא (משל ל:כ"ג).

ועל-זרק-זה יש לבאר גם בנווגע לבית-המקדש

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

It is explained in Chassidic discourses that the reason the Holy Temple was built specifically of stones, unlike the Tabernacle which was of acacia wood, and that no protruding wood was built into it, is because it contained a reflection of the future completeness.

This is because it foreshadowed the time when the sefirah of kingship would ascend above Zeir Anpin, “a woman of valor is the crown of her husband” (Proverbs 12:4).

Therefore it was built of stones, inanimate, which signify kingship, and not of growing wood, which signifies Zeir Anpin, though not of iron, which is lower than stone.

Iron is lower than stone, for it signifies kingship as it descends into Creation, Formation, and Action.

It may be said that in the future Holy Temple the superiority of kingship will be revealed not only as it is in Atzilut, but primarily in its descent into Creation, Formation, and Action.

This will be expressed in strength and firmness not only of stone, but also of iron, which is stronger than stone, “a land whose stones are iron” (Deuteronomy 8:9).

This parallels the elevation of the maidservants over the matriarchs, the complete building and ascent of kingship, alluded to in the acronym “iron.”

(1)

Perhaps it may be said that the completeness of the iron of holiness in the Third Holy Temple will come not only through strength and eternal firmness, but also in that its construction will be not only of stones, but also of iron, such that iron itself will be part of the very structure of the Holy Temple.

“Iron is not written regarding the Tabernacle and the Temple... because it destroyed the Holy Temple” refers to the First and Second Temples, which were destroyed by iron.

In contrast, the future Sanctuary, an eternal House to which destruction does not apply, has no concern for the iron of the opposing side.

ambil'ar be-kroshiy ha-sidrot ha-petum sh-piyyad ha-mekdash hiya ma'abnim do-kha, de-la ka-hem-shen sh-hiha ma'ayi sh-tim, ve-za'an bo u-z b'olot.

ce-yon sh-hiyya bo me-ayin ha-shlomoa d-le'utid le-boa sh-piyyat ha-melochot ha-kiya le-ma'ula m-zayir-an-piin, a-shet ha-kiil ut-pat b'azla (mashli yibad').

ve-kon gebuha ma'abnim, do-mmim, sh-morah ul-s-piyyat ha-melochot, ve-la ma'ayi sh-tim, zo-mah, sh-morah ul-zayir-an-piin, a-bel la a-mber-zel.

sh-lema'ah ma'abnim, sh-morah ul-s-piyyat ha-melochot be-riyachah le-kriyah-iyyah u-shva.

ni-sh lo-mor, sh-piyyat-ha-mekdash d-le'utid le-boa t-tangela me'ula'at ha-melochot, la-rik k-pi sh-hiia ba-azilot, a-la ga-m b'ukar be-riyachah le-kriyah-iyyah u-shva.

sh-ta-tbata be-ha-za-kut v-ta-kuf, la-rik da-abnim a-la ga-m d-ber-zel sh-ho a-za-kut yot-er ma'abnim, a-raz a-sher a-ben-yah (ber-zel (d-barim ch: t).

ul-za-ka me'ula'at ha-shpachot la-gevi ha-af-hot, sh-lomoa b-ni-ni v-az-let ha-melochot, sh-mer-mot be-kraashid-tavot d-ber-zel.

va-ol'i yesh lo-mor, sh-ha-shlomoa-kd-ber-zel d-za-kash sh-piyyat-ha-mekdash ha-shle-shi t-pava (la-rik ha-za-kut v-ta-kuf ha-natz-hi-yot, a-la) ga-m be-ka sh-ben-ni-yah (la-rik ma'abnim, a-la) ga-m a-mber-zel, sh-ha-ber-zel u-za-mo i-ha-cha-ka me-ha-ben-ni-zo d-biyyat-ha-mekdash u-za-mo.

ber-zel a-in k-tib be-mesh-ken v-be-mekdash sh-ha-cha-rib b'it-ha-mekdash, k-ai ul-bi-ta ra-shon v-bi-ta sh-ni sh-ge-her-bo ul-zi-ri ber-zel.

ma-ha-sh-ay-on-ken me-kadsh ha-ut-id, bi-ta na-zi-hi u-za-kut po-cha-ron, la-za-ka bo ha-shesh me-ayon-ken shel ber-zel d-le'utid ha.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

For in the future the existence of the iron of the opposing side will be nullified, and therefore its construction can and should include iron, to emphasize the elevation and completeness of the transformation of iron.

The iron that destroyed the Temple will be transformed into iron that becomes part of the building of the Holy Temple.

It may be said that what is written in Chronicles regarding David's preparations for the building of the Temple hints to this.

"I have prepared for the House of my God: gold for gold, silver for silver, copper for copper, iron for iron... and iron, one hundred thousand talents" (I Chronicles 29:2-7).

Its primary meaning and full realization are in the future Temple to be built by David, King Mashiach, whose construction will be not only of gold, silver, and copper in ultimate perfection, but also of iron.

(ז)

According to this, it may be said that the theme of the Fast of the Tenth of Tevet is the beginning of the building of the future Sanctuary in the future redemption.

Although the siege of the Tenth of Tevet was the beginning of the events of the destruction of the Holy Temple, nevertheless, since the intention is that afterwards and through this the future Sanctuary will be built, an eternal House, it follows that the beginning of the events of destruction is also, and primarily, the beginning of the building of the future Sanctuary.

This idea is alluded to in the sign given in connection with the siege of the Tenth of Tevet: "Take for yourself an iron pan and set it as an iron wall... it is a sign to the House of Israel" (Ezekiel 4:3).

The intent and ultimate purpose of the beginning of the destruction by the iron of the opposing side is that afterwards the complete state of "iron of holiness" will be revealed in the future Holy Temple.

End with addition.

ב'ינו שלעתייד לבוא תחבטל מציאות הברזל דלעמת זה, ובמילא יכול ואחריך להיות בנינו גם בברזל, כדי להקישי את העליות והשלמות דהכיפת הברזל.

שחדריב בית-המקדש לברזל שנעשה חלק בהבננו כבית-המקדש.

ויש לומר, שמה שפתוח בדברי הימים בנו גע לפערתו של דוד בהבנת כל הדרוש לבניין בית-המקדש.

הכוונה לבית אלקי הוקב לזרב וכטסף לכסף והנחתה להחשת הברזל לברזל גו', ובברזל מאה אלף כקרים (דברי הימים א כ"ט:ב-ז).

עקרו ושלמותו במקדש העתיד להבנות עליידי דוד מלכא משיחא, שבנינו יהיה לא רק מזבב וכטסף ונחתה בחקלאות השלמות, אלא גם מברזל.

על-פי זה יש לומר שענינו של עשרה בטבת הוא התחלה בנין מקדש העתיד באלה העתידה.

אך-על-פי שהמצור דעשרה בטבת היה התחלה המאורעות דתרבון בית-המקדש, הרי פ'ינו שהכפונה בזה היא שלאלתרי-זה ועל-ידי-זה יבנה מקדש העתיד, בית נצחי, נמצא שהתחלה המאורעות דתרבון בית-המקדש היא גם ובאחר התחלה בנינו דמקדש העתיד.

וענינו זה מרבז בפסימן שנמנו בשים להמצור דעשרה – ואלה קח לך מתקבת ברזל ונמפה אותה קיר ברזל גו'אות היא לבית ישראל (יחזקאל ד:ג).

שהכפונה והפקלת של התחלה התרבון על-ידי ברזל דלעמת זה היא, כדי שלאלתרי-זה תתגלה השלמות דברזל דקומה בבית-המקדש העתיד.

קיז בותספת.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

(ג)

It may be sweetened further that the connection to the future redemption is also alluded to in the very content of the time of the Fast of the Tenth of Tevet.

The month of Tevet is the tenth month, the tenth month being Tevet, when counting the months from the month of Nisan, which is the month of redemption.

And within the tenth month itself, on the tenth day, the tenth of the tenth, “the tenth shall be holy,” which alludes to the completeness of the future redemption.

This hints to the future redemption in which there will be the completeness of ten: ten strings, the tenth song, the tenth red heifer, and the number ten.

Likewise in the Land of Israel, not only a land of seven cubits, but a land of ten cubits

Furthermore, the month of Tevet, including and especially the tenth within it, is the month in which “the body benefits from the body.”

That is, the Body Above, as it were, the Essence and Being of the Blessed One, benefits, as it were, from the body below of each and every Jew.

This refers primarily to the state of the future, when the soul will be nourished from the body, and moreover, the Essence will derive pleasure, as it were, from the body.

With special emphasis in the fixed pattern of this year, when the Tenth of Tevet falls on the third day of the week, on which it is said twice, "that it was good."

The second instance of “that it was good” relates to the creation of vegetation, seed-bearing plants and fruit trees, for sowing the seed includes the beginning of growth.

Its parallel here is that the Tenth of Tevet falling on the third day emphasizes that the beginning of destruction and exile is the beginning of redemption.

וימתק יותר שהשיכות לגאליה העתיקה מרחמות גם בתקופה של הזמן דעשרה בטבת

חדש טבת הוא חדש העשוי, חדש העשוי הוא
חדש טבת, למינו החדש ניסן, חדש של
גאליה.

וּבְחִקּוֹשׁ הַעֲשֵׂרִי עָצָמוּ בַּיּוֹם הַעֲשֵׂרִי, עֲשֵׂרִי
שְׁבָעָשֵׂרִי, הַעֲשֵׂרִי יְהִי קָדְשָׁךְ.

שָׁרוֹמָן עַל הַשְׁלָמָה דָּגָא לְהַעֲמִידָה, שְׁבָה תְּהִיה
הַשְׁלָמָה דְּעַשְׂרָה, עַלְיָה עַשְׂרָה, שִׁירָה עַשְׂרִירָה, פָּרָה
הַעֲשִׂירָה וְמַגְנִין הַעֲשִׂירָה.

וכו בארץ ישראל לא רק ארץ שבע אמות, אלא ארץ עשר אמות.

זאת ועוד, חק' טבת, פול' ובמיוחד העש'יר שבו, היא ירכ' שעהג'ה והוב' מון הגז'

שָׁהָגָרָה בְּבִיכּוֹל דָּלָמָעָלָה, מַהוָּתוֹ וְעַצְמוֹתוֹ יִתְבָּרֶךְ,
בְּהָנָה בְּבִיכּוֹל מַהְגָּרָה דָּלָמָתָה דָּכָל אֶחָד וְאֶחָד
מִישְׁרָאֵל

שְׁקָאֵי בַּעֲקָר עַל הַמְעַמֵּד וּמִצְבָּה דְּלָעַתִּיד לְבָא, שָׁאָז
כְּבָשָׂמָה נִיְזָוִת מִן הַגּוֹף, וַיַּתְּרֵה מִזָּה, הַנְּתָת הַעֲצָמוֹר
כְּבִיכּוֹל מִן הַגּוֹף.

וְהַגְּשָׁה יָמָרָה בְּקִיעוֹת שָׁנָה זו, שַׁעֲשֵׂרִי בְּטֻבָּת חַל בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי בְּשַׁבּוּעַ. שְׁהַכְּפֵל בּוֹ כִּי טֻב

הפעם ה-שניה כי טוב היה בנווען לבריאות דשא
עלשב מזורייע זרע למינחו ויעז עשה פרי אשר זרעו בו
(למינהו בראשית א:יב).

וזה גמתו ביום השלישי שבו חל עשרה בטבת, שבקביעות זו מתקבש ביותר שהתקלה החרקון והגלוות היא ה临时ת הגאלה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

This is like sowing, which contains and benefits the beginning of growth, for exile is compared to sowing, “I will sow her for Me in the land.”

Through this, growth comes in far greater abundance, for a person does not sow a measure except to bring in many measures.

This continues to ultimate multiplication without end, its fruits and the fruits of its fruits until the end of the world.

Through this is revealed the complete goodness, the doubled “that it was good,” the goodness of the true and complete redemption and the building of the Holy Temple.

An eternal redemption and an eternal Holy Temple, the third redemption and the Third Holy Temple, as it is written, “On the third day He will raise us up and we shall live before Him.”

(ט)

According to this, one may also explain the connection and relationship to Parashat Vayechi, the conclusion and seal of the first book of the Torah, the Book of the Upright, and the strengthening, “Be strong, be strong, and let us be strengthened,” for all the books that follow.

Since the conclusion of the first book of the Torah takes place when the children of Israel are in the land of Egypt, “And Jacob lived in the land of Egypt,” and “He was placed in a coffin in Egypt,” which marks the beginning of the exile.

From this begins the exile, as emphasized in the continuation at the beginning of the Book of Shemot, “And these are the names of the children of Israel who came to Egypt,” and later the beginning of the bondage after Joseph’s passing.

Therefore, strengthening is required throughout the entire duration of the exile, until the ascent from exile to redemption, for the descent of exile is for the sake of the ascent of redemption.

על דקה ובקב"ה מהתחלת הזרע השפלה ומלהה התחלת האמתה, כדי שהגולות נמשלה לזרעה, כמו שכתוב ורשותה לארץ (הושע ב: כ"ה).

ועל ידי זה נעשית האמתה ברבוי גדויל יותר, כאמור חכמינו זכרונם לברכה, כלום אדם זרע סאה אלא כדי למכניס פאה כורין

עד למקלית הרבוי עד אין סוף, פרומין ופרות פרומין עד סוף כל העולם.

ועל ידי זה מתגלה ונעשית שלמות הטוב הקפל בו כי טוב, הטוב דגאלה האמתה והשלמה ובנינו בית המקדש.

גאלה נחית ובית המקדש נזחי, גאלה השלימות ובית המקדש השלישי, כמו שכתוב ביום השלישי יקימו ונחיה לפניו (הושע ז: ב).

על פירצה יש לבאר גם הקשורה לשיכות לפרשיות ויחי – סיום וחותם ספר ראשון (הישר) שפטורה, והחזק חזק חזק ונתחזק על כל הספרים של אחריריה.

כינו שסויים וחותם ספר ראשון שפטורה הוא במעמידם ומצבם של בני ישראל בארץ מצרים, וכי יעקב בארץ מצרים, ווישם בארון במצרים.

שמה נעשית התחלת הגולות, במוות קהמשה בהתקלה ספר שמות, ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרים, והמשכו בהתקלה שעבוד מצרים לאחרי מות יוסף.

יש צורה בחזק על כל זמן משך הגולות, עד לעלייה מן המגולות אל הגאלה, שהירדה דהגולות היא בשבייל העלה דגאלה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

As it is written at the conclusion of all the sacred books, “Hashem, G-d of Heaven... has charged me to build Him a House in Jerusalem... whoever is among you of all His people, Hashem his G-d is with him, and let him go up” (II Chronicles 36:23).

This ascent from exile to redemption is in order to build the Holy Temple in a higher manner, “Great shall be the glory of this latter House more than the former” (Haggai 2:9), referring primarily to the Third Temple.

The content of this strengthening throughout the exile is “And Jacob lived.” Jacob, whose essence is Torah, is the middle line, the central bar that extends from end to end.

He draws from the highest levels to the lowest without change, thereby revealing the firmness of true and eternal existence, “Give truth to Jacob” (Micah 7:20), and “Jacob our father did not die” (Taanit 5b).

Therefore, from him and through him is drawn the strength for all Israel throughout the exile, that even in descent there is the state of “And Jacob lived,” true life according to Torah.

This emphasizes the truth and eternity of Israel, as it is fully revealed in the ascent and completeness of the true and complete redemption, the eternal redemption and the eternal Temple, the third redemption and the Third Temple.

All of this is bound with Jacob, the third of the Patriarchs, who is connected with the ultimate completeness, as explained above.

And in greater detail: the strengthening throughout the entire duration of exile, until the true and complete redemption, is effected through this that “his offspring are alive.”

Since the eternity of Jacob is emphasized and revealed in his offspring, in the continuity and existence of his seed and his seed’s seed until the end of all generations.

כמו שפטותם בסימן וחותם דברי הימים, ה' אלקי הרים פקד עלי לבנות לו בית בירושלים, מי בכם מפל עמו ה' אלקי עמו ויעל

העליה מן הצלות אל האלה לבנות בית-המקdash נעללה יוצר, כמו שפטותם גדולי יהוה כבוד הבית הנה האחרון מן בראשון, שכאין גם יקער על בית-המקdash השלישי.

ותכו שחזוק על כל זמן משב הצלות הוא וכי יזקנ. יעקב שענינו תורה, הוא קו האמת עיי, בריתם כתיכון

שembrיה מן הקאה אל הקאה, מרים המעלות עד סוף כל דרכין, ובזה מתגלה תקופ מציאות האמתית והנצחית.

ולכו מפנו ועל ידו נמשך השזוק לכל בני-ישראל על כל זמן משב הצלות, שגמ בירידתם בצלות נעשה אצלם מעמד ומצב דווייח יעקב

חימם אמתים על-פי התורה, שבזה מדקש התהה האמת ונהנאה זכניהם בישראל, כפי שמתגלה בהעלוי והשלמות דאלה האמתית והשלמה

גאלה נצחית ובית-המקdash נצחי, גאלה שלישית ובית-המקdash השלישי, הקשורים עם יעקב שהוא השלישי שבאבות, בזקר ליעיל.

ובפרטיות יותר: השזוק על כל זמן משב הצלות עד להאלה האמתית והשלמה נעשה על-ידי-זה שזקע בזמנים.

כינו שהנצחית דיעקב מדקשת ומתגלה בזקע, ההמשך והקיים דזקע זרע זרע עד סוף כל הדורות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

Through their conduct in life, in daily living, in the ways of Jacob, this reveals in actual fact the eternity of the future redemption and the future Sanctuary corresponding to Jacob.

This idea is emphasized in the continuation of the portion: “And Israel bowed upon the head of the bed,” that his bed was complete.

And in his blessing of all twelve tribes together, meaning that through the completeness of all twelve tribes, which include all Israel, the eternity of Jacob’s life is drawn down.

“And Jacob lived” extends until the end of all generations, and with this power they emerge and ascend from exile to eternal redemption.

It may further be said that “his offspring are alive” alludes to exile as an act of sowing, which contains and constitutes the beginning of the growth of redemption.

This is the content of the strengthening throughout the exile, knowing that the growth of redemption is produced through the sowing of our deeds and service.

Accordingly, the connection of Parashat Vayechi to the Tenth of Tevet is understood.

For on the Tenth of Tevet it is emphasized that the beginning of destruction and exile in the siege of Jerusalem is itself the beginning of building the future Sanctuary.

Therefore Parashat Vayechi is read then, emphasizing that the descent into Egypt already contains the beginning of eternal redemption.

Like sowing, “his offspring are alive,” which contains and constitutes the beginning of growth in an eternal manner.

This further sweetens the connection of “his offspring are alive” with the strength of iron of holiness.

For the destruction of the Temple by iron of the opposing side is the beginning of the strength of iron in the future Temple.

Since “his offspring are alive” is the completeness of the twelve tribes, children of the four mothers whose initials form “iron” of holiness.

בנהנאגתם בזמנים בזמנים יום יום בזרכיו של יעקב,
ועל-ידי-זה מתקלה בפועל הנצחות דהאגלה העתידה
ומקדש העתיד שכך נאך יעקב

וענו זה מזגש בקמישך הפרקsha: וישתחו ישראל על
ראש המטה, על שהיתה מטה שלמה

וברכתו לכל י"ב השבטים, וברכותיהם כלם
במשמע, שבשלמות כל י"ב השבטים נמשכת
ומתקלה הנצחות דתמי יעקב

ויחי יעקב עד סוף כל הדורות, שבכמת זה יוציאים
ונעלים מן הכלות אל האגלה הנצחית

ויש לומר שעורו בזמנים מרמז שהגלות הוא ענן של
זרעה, שפלוות ומתקה התחלת האמימה דהאגלה

וניהו תכו החזוק על כל זמן משה הכלות, בין
שידעים שהאמימה דהאגלה נעשית על-ידי זרעה
ומעשינו ועבודתנו

ועל-פי-זה מוכן הקשר והשיכות דפרקשת ויחי
לעשרה בטבת.

כי בעשרה בטבת מזגש שהתקלה הקרוון והגלות
במצור על ירושלים הוא התחלת הבניון דמקדש
העתיד.

ולכו קורינו או פרשת ויחי, שבזה מזגש שהירידה
למקרים כולוות ומתקה התחלת האגלה הנצחית

ברגמת זרעה, זרעו בזמנים, שפלוות ומתקה
התחלת האמימה באפונצחי

ונאפק יותר הקשר והשיכות דزرעו בזמנים לתקופת
ברזל דקנשה.

שהקנו בית-המקדש על-ידי ברזל ולעומת זה הוא
התחלת התקופת ברזל בבית-המקדש העתיד

כיוון שעורו בזמנים היא שלמות י"ב השבטים בני ד'
האפקות, שהראשית מבות שלהן ברזל דקנשה

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

“Its stones are iron,” meaning both its builders and its sons, who through their strength transform iron of destruction into iron of holiness.

Thus the iron that destroyed the Temple becomes iron of holiness in the building of the future Holy Temple.

אָבָנִים בָּרָזֶל, לֹא וּרְקַמְשָׁוֹן בָּנִים, אֶלָּא גַם מְלִשָׁוֹן
בָּנִים, שְׁעָלִידִי הַתְּזִקָּה וַהֲתִקְרָב שְׁלָהֶם מִהְפָּכִים הַבָּרָזֶל
דְּלַעֲמָת הָה לְבָרָזֶל דְּקָרְשָׁה.

שְׁהַמְּרִיב בֵּית-הַמֹּקְדֵּשׁ לְבָרָזֶל דְּקָרְשָׁה בְּבָנָנוּ
בֵּית-הַמֹּקְדֵּשׁ קָעַתְּדָה.

(י)

And in all that has been stated above, a unique additional elevation is added in our generation, and particularly in this year. Our generation is the final generation of exile, and it is the first generation of redemption.

As announced and proclaimed by the holy honor of my teacher and father-in-law, the Rebbe, the leader of our generation, the Joseph of our generation.

Named after the first Joseph, who announced: “God will surely remember you and bring you up from this land.”

For all our deeds and service have been completed, all end-times have passed, repentance has already been done, and all preparations have been finished.

Everything is prepared for the future feast: the Leviathan, the Wild Ox, and the preserved wine.

And with special emphasis in this year, which is uniquely associated with the end of exile and redemption.

Since all end-times have passed, it is a year destined to be “a year of wonders within it.”

“With everything, from everything, everything,” referring to the true and complete redemption through our righteous Messiah.

As in “As in the days of your exodus from Egypt, I will show you wonders.”

Moreover, “with everything, from everything, everything” is the level of the Patriarchs, who were given a foretaste of the World to Come.

This perfection will be in the future for all Israel, when the three Patriarchs arise together with the four Matriarchs.

וּבְכָל-הַנּוֹכֵר לְעַיל גַּטּוֹסָר עַלְיוֹ מִינְחָד בְּדָוְרֵנוּ זֶה,
וּבְכָרְט בְּשָׁנָה זוּ.

דָוְרֵנוּ זֶה הוּא דָוְר הַאֲקָרְזָן שֶׁל הַגָּלוֹת וְהָוָא דָוְר
הַרְאָסָן שֶׁל הַאֲלָה.

פְּהַזְעָתָה וְהַכְּרָזָת בְּבָזָד קְדָשָׁת מָוֵרִי וְחַמִּי אַקְמוֹר
בְּשָׁא דָוְרֵנוּ, יוֹסֵף שְׁבָדְוָרֵנוּ.

עַל-שָׁם יוֹסֵף הַרְאָסָן שְׁהַזְדִּיעַ וְהַכְּרִיז אַלְקִים פְּקָד
יְפָקֹד אֶתְכֶם וְהַאֲלָה אֶתְכֶם מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת.

שְׁכָבֵר נִשְׁלָמוּ כָל מַעֲשֵינוּ וְעַבְדָּתֵנוּ, וּכְבָר כָּלוּ כָל
הַקָּצִין, וּכְבָר שָׁבּוּ בְתִשְׁוִיבָה.

וְהַכְּלָמָן לְפָעוֹתָה דְּלֻעָתִיד לְבָא, לְזִיתָנוּ וְשָׂור הַכְּבָר
וְיַיִן הַמְּשָׁאָר.

וּבְהַקְרָבָה יִתְרָה בְּשָׁנָה זוּ, שְׁשִׁיכָת בְּמִיחָד לְקַז
הַגְּאָלָה וְלַגְּאָלָה.

כִּי כְּבָר כָּלוּ כָל הַקָּצִין, כִּי הַתְּהָא שְׁנָת נְפָלָות בָּה.

בְּכָל מְכָל כָּל, שְׁקָאֵי עַל הַגְּאָלָה הַאֲמָתִית וְהַשְּׁלָמָה
עַל-יְהִי מָשִׁיחַ צָדְקָנוּ.

כִּיְמִי צָאָתָךְ מִאָרֶץ מִצְרָיִם אַרְאָנוּ נְפָלָות.

וְעַד וְעַקְרָב, בְּכָל מְכָל כָּל הִיא דִּרְגַת הַאֲכֹבָת
שְׁהַטְּעִימָן הַקְדּוֹשָׁ-בָּרוּךְ-הִיא מְעִין עַולְם הַבָּא.

וְהַשְׁלָמָה שְׁבָזָה תְּהִנָּה לְעַתִּיד לְבָא, כַּשְּׁיקָוּמוּ
שְׁלָשָׁה הַאֲבוֹת וַיַּחַד עַמָּהֶם דַ' הַאֲמָהָות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

Sarah, Rebecca, Rachel, and Leah, and the four mothers of the twelve tribes: Bilhah before Rachel and Zilpah before Leah.

Then “a female will surround a male,” “a woman of valor is the crown of her husband.”

Together with all the children of Israel of all generations, “Awaken and sing, dwellers of the dust.”

All Israel of our generation as well, living souls in living bodies without interruption.

With the leader of our generation at our head, all come together to our Holy Land.

A land of wheat and barley, vine, fig and pomegranate, olive oil and honey.

A land whose stones are iron, and from there to Jerusalem, the Holy City.

And to the Third Holy Temple, where the perfection of holy iron will be revealed.

Therefore, in our generation and this year, the strengthening is emphasized most of all.

The redemption comes immediately, in actuality and openly, the eternal redemption and eternal Temple.

Then it will be seen that the siege of Jerusalem is transformed into its complete expansion.

And Jerusalem will spread beyond all measure and boundary.

And the iron of destruction will be transformed into holy iron in the building of the Third Temple.

(י"א)

Based on this, the lesson, directive, and empowerment taken from Parashat Vayechi regarding practical action are understood: “his seed is alive” meaning an added strengthening in one’s thought, speech, and action, with eternal force, in the sowing of matters of Torah and mitzvot, which brings immediately the growth of redemption.

שרה רבקה רחל ולאה, ודו' האמהות די"ב השבטים: בְּלֹקָה פָּסּוּכָּב רָחֵל, זְלָפָה לְאָה.

ואַזְרָכָה, נָקָבָה פָּסּוּכָּב גָּבָר, אַשְׁתָּוֹת סְנִיל עֲטַרְתָּה בְּעֵלָה. וַיַּחַד עַמָּהּ כָּל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל שָׁפְּכָל הַדּוֹרוֹת, הַקִּיצוֹן וְרַגְנָנוֹ שְׁכַנֵּי עַפְרָה.

וְעַל אַחַת פָּמָהּ וְכַמָּה כָּל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל שְׁבָדוּרִנוּ, נְשָׂמֹת חַיִם בְּגַופִּים חַיִם. וּנְשִׁיאָ דָוִרְנוּ בְּרָאָשָׁנוּ, וְכָלָם יִמְדַּבֵּר בְּאַמִּים לְאַרְצֵנוּ. קָדוֹשָׁה.

אָרֶץ חַטָּה וְשַׁעַרְתָּה וְגַפְן וְתָאָהָה וְרַמְוֹן, אָרֶץ זִית שְׁמָן וְדָבָשָׁה.

אָרֶץ אֲשֶׁר אֲבָנִיק בְּרִזְלָל, נַשְׁמָה גּוֹפָא לִירוֹשָׁלָם עִיר הַקָּדָשָׁה.

וְלֹבֶית הַמָּקֹדֵשׁ הַשְּׁלִילִישִׁי, שָׁבּוֹת תְּהִיהָ הַשְּׁלָמוֹת דְּבִרְזָל דָקְדָשָׁה.

וְלֹכְנוּ בְּדוּרָנוּ זֶה וּבְשָׁנָה זוּ מַרְגַּשׁ בְּיוֹתָר הַחַזּוֹק וַתְּכַרְבֵּן מִמְּדֵשׁ בְּאֶהָה הַגָּאֵלָה הַגְּאַחִית וּבֵית-הַמָּקֹדֵשׁ הַגְּאַחִי בְּפַעַל וּבְגַלְוִי.

שְׁתִּמְרָת הַפְּצֹרָה עַל יְרוֹשָׁלָם נִעְשָׂת שְׁלָמוֹת. הַקְּרָבָה דִּירוֹשָׁלָם וְעַד שְׁפָרוֹת תָּשִׁב יְרוֹשָׁלָם, לְמַעַלָּה מִפְּדִיחָה וְהַגְּבָלָה.

וְתִּמְוִתָּה הַבְּרִזְל דְּלָעַמָּת זֶה נִעְשָׂת הַשְּׁלָמוֹת דְּבִרְזָל דָקְדָשָׁה בְּבָנִין בֵּית-הַמָּקֹדֵשׁ הַשְּׁלִילִישִׁי.

עַל-פִּיְזָה מִזְכָּרָן גָּם הַלְּמוּדָה הַזְּרָאָה וְהַנְּתִינָה כֵּן שְׁלֹזְקָהִים מִפְּרִשָּׁת וִיחֵי בְּנוֹגָע לְמַעַשָּׂה בְּפַעַל – זְרוּעוֹ בְּתִיִּים – תּוֹסְפָּת חַזּוֹק בְּמַחְשָׁבָה דָבָר וּמַעַשָּׂה שְׁלֹו וְתִּקְרָב גְּאַחִי בְּהַזּוֹרִיעָה דְּעַנְנִינִי הַתּוֹרָה וּמְצּוֹות שְׁאַבְיָאָה. תְּכַרְבֵּן מִמְּדֵשׁ הַצְּמִיחָה דִּהְגָּאֵלָה

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

Regarding the effect on “his seed,” this means additional strengthening in the education of sons and daughters, including “you shall teach them to your children, these are the students,” with eternal force that continues even when the educator’s direct activity has ceased.

This is because the educational effect was done as an act of sowing, which inherently contains and produces continued growth of his seed and his seed’s seed until the end of all generations.

In this, the power of the educator’s eternal life is recognizable, that he is truly alive, and the same applies to every action of his that is called sowing.

Every individual action, one deed, one word, and one thought, is performed with the eternal force of sowing, bringing actual continued growth of many good deeds.

Even when there is a pause in action, whether to engage in another mitzvah or for rest in order to renew strength, the sowing continues to live and act eternally.

It is not a one-time action that ends upon completion, but a living act that continues eternally, producing fruits and fruits of fruits without end.

This reveals the eternal strength of life in every action done throughout one’s lifetime.

This is effected by revealing the aspect of Jacob within him, the yud of Jacob reaching to the heel, infusing the essence of the soul into all existence.

The yud penetrates to the heel, revealing the eternal power of the soul in every sowing action that brings infinite growth.

Most essentially, one sowing action can bring the growth of redemption, as ruled by Rambam: one mitzvah can tilt oneself and the entire world to merit and salvation.

בנוגע להפעלה בזרעו – תוספת חזוק בחקוק היבנים והבנות (פזיל גם ושנוגתם לבניין אלו ה תלמידים) בתרוף נצחן, שהולך ונמשך גם כשנופסקת פעולה הדאב (וקרב) המהנה.

כפעלה החזקה נמשכה באפ"ן של זריעה, שפוללה ומביאה בפועל המושך האמיה זרעו וזרע זרעו עד סוף כל הדורות, זרעו בחיים.

שבקה נבר תארף הנצחיות דחני המהנה, הוא בחיים. ועל-זרקה נוגע לכל פעולה ופעלה שלו שנקראה בשם זריעה.

שכל פעולה פרטית, מעשה אחד, דבר אחד ומחייבת אחת, נמשחת בתקוף הנצחיות דזריעה, שפוללה ומביאה בפועל המושך האמיה של רבוי פעולות טובות.

שלכו, גם כשנופסקת עשות הפעלה – הן הפסיק דפעלה זו בעשות הפעלה אחרת, וכן הפסיק דמנוחה. – קרי זה באפ"ן זרעו בחיים.

שאיינה פעולה מרד-פעמים שמסתירה בגמר עצמה, אלא פעולה כיה באפ"ן נמשך ועד לאפ"ן נצח.

שבקה נבר תארף הנצחיות דחני, הוא בחיים, בכל פעולה ופעלה שנמשחת במשך ימי כי.

ונענו זה בעיטה על-יד-ידה שמאלה בחינת יעקב (ויחי יעקב) שנמצאת בו – יוז"ד יעקב, שהיוז"ד רומז על נקודה היקדות, עצם הנטמה.

ונמשך וחוזר בכל מציאותו עד להעקב, שלכו נבר תארף הנצחיות דעצמם הנטמה בכל פעולה ופעלה. שהיא באפ"ן של זריעה.

ועוד והוא העקר – שהזרעה שבפעלה אחת זו פועלת ומביאה את האמיה והגאה, הפסיק-דין הרמב"ם שעיל-ידי מזינה מעשה אחד דבר אחד. ומחייבת אותה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

Thus, every Jew merits eternal life, beyond the years of Jacob or Isaac, true eternal life, for all generations.

Including all generations, those who awaken and sing, dwellers of the dust, eternal life in its simple sense.

beginning with the generations.

(יב)

May it be the will that the very decision itself regarding the addition of one mitzvah, in the manner of sowing, even before its actual fulfillment in deed, will itself be the sowing that brings about the sprouting of the garden of redemption in actual reality, immediately and literally at once,

on this holy Shabbat, this Shabbat of strengthening of the first book of the Torah, which includes the strengthening of all five books and the twenty-four holy books, until the conclusion of Chronicles with “and he went up,” the ascent from exile to redemption,

and until before the reading at Minchah, “And these are the names of the children of Israel who came to Egypt,” it has already occurred that Reuben and Simeon ascend, all the tribes and the matriarchs, Moses and Aaron, the twelve tribes, the patriarchs and the matriarchs with them,

and the leader of our generation, Joseph who is in our generation, who did not die, like our father Jacob, as is known that “leader” are the initials for “a spark of Jacob our father,” and through the bonding and self-nullification to the leader of the generation, this is drawn down into every single man and woman of the generation. And simply stated, that immediately and literally at once,

“The Lord will again extend His hand... and He will gather the dispersed of Israel and assemble the scattered of Judah from the four corners of the earth,”

שאו יהיו לכל אחד ואחד מבני ישראל חיים נצחים,
לא רק מאה ארבעים ושבע שנה כשני חייעקב,
ולא רק ק"פ שנה כשני חייעקב, אלא חיים
נצחחים.

ועל-דרך זה בוגר לבני ישראל בכל הדורות,
שכך ורנו שכני עפר, עד סוף כל ישראל חיים
נצחחים כפושעים.

החל הדורות

יהי רצון שהתקלה עצמה על-כך הוספת מצוה
אחד באפ"ן של זרעה (עד לפניכי קיימה בפועל) תגיה
הזרעה שטבעה אמיתת גן הגאלה בפועל מושך, וחקר
ומיד מושך

בימים הקרובים זה, שבת תוק דספ"ר קראשון
שבתורה, שכולל החזקוק דכל קמלה הטעמים וככ"ה
ספר קדש, עד לימים דדברי הימים בזעיר, הצללה
מן הגלות אל הגאלה

עד שלפניכי הקריאה במנחה ואלה שמות בני ישראל
הבאים מאריהם, געשה כבר ראיון ושמועון סלאין,
כל השבטים והאמהות, משה ואהרן, י"ב השבטים,
האבות והאמהות עמם,

וישיא דורי – יוסף שבדורנו – שלא מות, כמו יעקב
אבינו, כדי שישיא בראש תבorth ניצוץ של יעקב
אבינו,

ועל-ידי ההתקשרות והבטול לנשיא הדור ברירה
גמיש בכל אחד ואחת מאנשי הדור. ובפשות –
שתקר ומיד מושך

יוסיר אדני שניית ידו גוי ואסף נרחי ישראל וגופו
יהיה יקוץ מאבע נפוח הארץ,

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

with our youth and with our elders... with our sons and with our daughters, holding that He Himself, the Holy One blessed be He, takes each individual by his hand from his place,

as in the matter that is stated, "And you will be gathered one by one, children of Israel," and He returns all of them together, and He returns with them, as it is written, "And the Lord your God will return your captivity," which is written as redemption for Himself, that He returns together with them,

together with the synagogues and study halls and houses of kindness, with all the scrolls and sacred writings from outside the land,

including the house of our teacher and master, the house of our Rebbe in Babylonia, and likewise the private homes of every individual Jew that became actual houses of Torah, prayer, and kindness,

and "their silver and their gold are with them," to our holy land, to Jerusalem the holy city, and to the Third Temple,

and each and every one points with his finger and says: This is our righteous Messiah... and this is the Lord,

and behold the table is set and prepared for the feast of Leviathan and the wild ox and preserved wine,

and David the king Messiah says at its conclusion, "I will bless and it is fitting for me to bless,"

and the feast of the departure of the holy Shabbat begins, the feast of David the king Messiah,

when the moon of the month of Tevet stands in complete fullness, and certainly it will be conducted in great splendor and glory,

and above all, it will be conducted together with David the king Messiah at our head,

because even before this, on the holy Shabbat, they come upon clouds of heaven to our holy land, to Jerusalem the holy city, to the holy mountain, to the Temple, and to the Holy of Holies.

בנערינו ובזקינו גלק גוי בבנינו ובבנותינו, שהו
הקדוש ברוך הוא עצמו אוחז ביך ממש איש איש

ממקומו, שענין שאמר ואפתם תלהטו לאחד אחד בני ישראל,
ומישיב את כלם יחד

ושב עהיהם, ושב ה' אליך את שבותה, הקטיב
גאלה לעצמו שהוא ישב עהיהם

ביחד עם בתי הכנסיות ובתי המקדש ובתי גמלות
חסדים, עם כל הפסרים וכתבי הקדש שבחויז
לארץ

הקל מבית רבינו שבקבב, וכן הפתים כפרטיהם זכל
אחד ואחד מבני ישראל שנשאו בתים של תורה
תפלה וಗמלות חסדים

וכספם וזקם אפס, לארכנו הקדושה, לירושלים
עיר הקדש, ולבית המקדש בשילishi

וכל אחד ואחד מראתה באצבעו ואומר זה, הנה משייח
אצקנו... הנה ה' זה

ונפה כשלחו ערוה ומוקן לסייעת לויתנו ושור הקבר
נוינו כמשמר

שבסיו מה אומר זוד מלכא משיחא אני אברךولي
נאה לברך

ומתחים סעודה זוד מלכא משיחא במויא
שבת קדש

ביום ראשון חמיש עשרה בחקן קיימת סיגרא דחנש
טבת באשלומותא, שבונדי פערך ברב פאר וקדר

ונוד והוא העקר, שתערך ביחיד עם זוד מלכא
משיחא בראשנו

כי עוד לפני זה ביום השבת קדש באים עם ענני
שמייא לארכנו הקדושה, לירושלים עיר הקדש, לבר
הקדש, לבית המקדש ולקדש הקדשים

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

[NOTE Summary:

This maamar opens by framing Parashat Vayechi as the conclusion and seal of Sefer Bereishit, the Book of the Upright, the book of the Avot. Since Yaakov is the chosen of the Avot, his life encapsulates the entire message of the book, and through him, the spiritual legacy of the Avot is transmitted to all generations of Israel. The phrase “Vayechi Yaakov” expresses not only physical life but eternal life, for Yaakov Avinu did not die. His life continues through his descendants, who embody his Torah-centered path in every era, including the deepest exile.

The Rebbe then turns to Asarah b’Tevet, emphasizing its unique severity among the rabbinic fasts. Unlike the other fasts, it represents the very beginning of the chain of events that led to the destruction. Because the beginning contains heightened potency, this day carries exceptional weight, not only for mourning but for transformation. The siege on Jerusalem had not yet breached the walls or damaged the Temple. Its purpose was to awaken immediate teshuvah, so that the entire destructive process could be halted at its root. This reveals Asarah b’Tevet as a moment of intense divine opportunity, a day of et ratzon for teshuvah that negates destruction and draws redemption.

From here, the Rebbe introduces the symbolism of barzel, iron. Iron represents destructive force when aligned with impurity, yet in holiness it signifies unbreakable strength and endurance. The absence of iron in the construction of the first two Temples reflects its association with destruction. However, the ultimate rectification of iron will occur in the Third Beit HaMikdash, which will be eternal. The Rebbe explains that iron is also an acronym for the four mothers of the tribes, Bilhah, Rachel, Zilpah, and Leah, emphasizing that the strength of Israel emerges through the full inclusion of all dimensions, even those associated with descent and concealment.

The maamar develops this idea further by explaining that the Third Temple’s eternity stems from the elevation of malchut, the lowest sefirah, which in the future will rise above all others. This ascent parallels the role of descent in exile. Just as seeds must rot in the ground to produce growth, exile itself is the sowing that generates redemption. Therefore, the siege of Asarah b’Tevet, the initial descent, is also the beginning of the building of the eternal Temple.

The Rebbe connects this to the calendar itself. Tevet is the tenth month from Nissan, the month of redemption, and Asarah b’Tevet falls on the tenth day of the tenth month, alluding to ultimate completeness. When Asarah b’Tevet occurs on the third day of the week, the day of double goodness, it further emphasizes that the beginning of hardship already contains the doubled goodness of future growth.

Parashat Vayechi reinforces this message. The descent into Egypt initiates the exile, yet it simultaneously begins the process of redemption. Yaakov’s life in Egypt remains a state of true life because it is anchored in Torah. His blessing of all twelve tribes reflects wholeness, unity, and continuity. The concept of “his seed is

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

alive” teaches that eternity is realized through ongoing action, education, and transmission. Every mitzvah performed is a seed that continues to grow far beyond the moment of its performance.

The Rebbe then brings the teaching into direct action. In the present generation, identified as the final generation of exile and the first of redemption, every individual act of Torah and mitzvot has decisive power. Even the resolution to add a single mitzvah is itself a form of sowing that immediately triggers redemptive growth. This applies especially to education, where the influence of a single act continues across generations.

The maamar concludes with a vivid description of the imminent redemption. The Jewish people are gathered one by one by G-d Himself, together with their synagogues, study halls, and holy objects, ascending to the Land of Israel, Jerusalem, and the Third Beit HaMikdash. The transformation is complete: siege becomes expansion, iron of destruction becomes iron of holiness, and exile reveals itself as the necessary prelude to eternal redemption.

Practical Takeaway:

Every act matters eternally. One mitzvah, one decision, one word of Torah is not a discrete event but a seed that grows endlessly. Especially in times that feel constrained or besieged, the correct response is not despair but strengthened action. By adding concrete deeds of Torah, prayer, and kindness, particularly in education and daily consistency, one actively participates in transforming exile into redemption.

Chassidic Story:

In the early 1990s, a Chabad shaliach in a remote part of Eastern Europe struggled to maintain a tiny Jewish school. Enrollment was small, resources were scarce, and many advised him to close the program and focus on adult outreach instead. One winter, on a particularly harsh Asarah b’Tevet, he considered giving up. That morning, he resolved to add just one thing: ten extra minutes each day to personally study Torah with a single child who showed interest but lacked confidence.

Years passed. That child eventually became a teacher, then an educator, and later helped establish multiple Jewish schools across the region. When asked what sparked his path, he recalled those quiet winter mornings of study, long before results were visible. The shaliach later remarked that at the time, it felt like placing a seed into frozen ground. Only in retrospect did he see that the ground had been preparing for growth all along.

TPX: From Siege to Strength – Psychological Transformation in Times of Constriction

Contextual Frame

This maamar from the Rebbe, delivered around Asarah b’Tevet and Parashat Vayechi, is often read historically or mystically. In a TPX lens, it becomes something even more immediate: a sophisticated psychological model for how human beings transform crisis, pressure, and constriction into resilience, meaning, and growth. What

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

the Rebbe is describing is not only a cosmic process of exile and redemption, but a deeply human inner process that modern psychology is still trying to articulate.

Siege as a Psychological State

Asarah b'Tevet marks the beginning of the siege on Jerusalem. Importantly, nothing is yet destroyed. The walls still stand. In psychological language, this is not trauma itself but the onset of chronic stress.

A siege is what therapists today would call a prolonged threat state. The nervous system is activated, resources are limited, and the individual feels surrounded. There is no immediate catastrophe, but there is constant pressure. This mirrors many modern experiences: burnout, depression, anxiety, relational stagnation, identity crises. Nothing is “broken” yet, but everything feels constrained.

The Rebbe’s insight is strikingly modern: the most decisive moment is not when things collapse, but when pressure first appears. In trauma theory, early intervention during the stress phase is far more effective than treatment after collapse. Asarah b'Tevet represents that window of intervention.

Teshuvah as Psychological Reorientation

The Rebbe describes Asarah b'Tevet as an et ratzon, a moment uniquely suited for teshuvah. In therapeutic terms, teshuvah is not guilt or self-criticism. It is cognitive and emotional reorientation.

Teshuvah means reclaiming agency.

In psychotherapy, especially in Acceptance and Commitment Therapy and trauma-informed approaches, healing begins when a person reconnects with values and meaning despite external pressure. Teshuvah does exactly this. It shifts a person from helplessness to intentionality. The siege does not disappear immediately, but the internal posture changes from collapse to engagement.

The Rebbe emphasizes that if teshuvah had happened at this early stage, the entire destructive chain could have been prevented. Modern psychology would agree: when meaning is restored early, deterioration is often halted.

Iron: Rigidity Versus Resilience

The maamar’s extended discussion of iron is psychologically profound. Iron is dangerous when rigid. It destroys. But iron is also the strongest building material when properly integrated.

In therapy, rigidity is often the problem. Cognitive rigidity, emotional inflexibility, identity foreclosure. These are the traits that make people break under pressure. However, resilience is not softness. It is flexible strength.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

The Rebbe reframes iron as something that must be transformed, not eliminated. This aligns with contemporary trauma research, which shows that resilience comes from integrating strength with adaptability. The goal is not to become fragile, but to become strong without being brittle.

The Third Temple being associated with iron is a radical statement: the very traits that once contributed to destruction, when refined, become the foundation of permanence.

Exile as Seed, Not Failure

One of the Rebbe's most psychologically aligned metaphors is exile as planting. Modern developmental psychology emphasizes that growth often begins with disintegration. Erik Erikson, Viktor Frankl, and contemporary post-traumatic growth research all describe how meaning emerges after loss, not despite it.

The seed must decompose to grow.

The Rebbe is explicit: exile is not a detour from redemption. It is the mechanism through which redemption grows. This reframes suffering from something meaningless to something directional. Not all pain is good, but pain that is metabolized through values becomes generative.

This reframing is one of the strongest predictors of recovery in psychotherapy.

Vayechi: Identity Continuity Under Stress

Yaakov lives in Egypt, the archetype of psychological exile. Yet the Torah says Vayechi, he lived. Not survived. Lived.

In modern terms, Yaakov maintains identity coherence under extreme contextual pressure. His values, narrative, and sense of self remain intact. This is precisely what trauma-resilient individuals demonstrate. Their environment changes, but their internal compass does not collapse.

The Rebbe teaches that Yaakov's life continues through his children because identity transmitted through action and education outlives circumstance. In psychotherapy, this maps onto intergenerational resilience. Children internalize not comfort, but meaning modeled under pressure.

Action as Antidote to Helplessness

A central TPX insight here is the Rebbe's insistence that even deciding to add one mitzvah already constitutes planting. This is deeply aligned with behavioral psychology.

Depression and trauma thrive on passivity and helplessness. The smallest intentional action restores agency. Even before results appear, the nervous system registers movement.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

The Rebbe anticipates this: the decision itself already changes reality. In therapeutic language, this is behavioral activation. Action precedes motivation, not the other way around.

Modern Story: A Clinically Familiar Redemption

A licensed therapist in New York once described a patient who came to her during what he called “the beginning of everything falling apart.” He had not lost his job, marriage, or health, but felt surrounded. He used the word trapped.

Rather than focusing on symptom reduction, the therapist asked him to choose one daily action aligned with who he wanted to be, not who he felt like. He chose to read ten minutes a day to his daughter.

Nothing dramatic changed at first. But over months, his sense of identity stabilized. His anxiety decreased. His relationships improved. Years later, he said the crisis never fully materialized. It dissolved.

In retrospect, he realized the siege never breached the walls.

Integrated Takeaway

The Rebbe is offering a psychologically rigorous model:

Pressure is not the enemy. Rigidity is.

Early reorientation is more powerful than late repair.

Action rooted in meaning transforms stress into growth.

Exile, when lived with integrity, becomes the architecture of redemption.

In modern terms, this maamar is a blueprint for resilience, post-traumatic growth, and identity preservation in an age of chronic stress. It teaches not how to escape siege, but how to build eternity within it. **END NOTE]**